

Ivan Ambrožič, fotograf živalskega sveta Porezna in okolice

Petra Draškovič

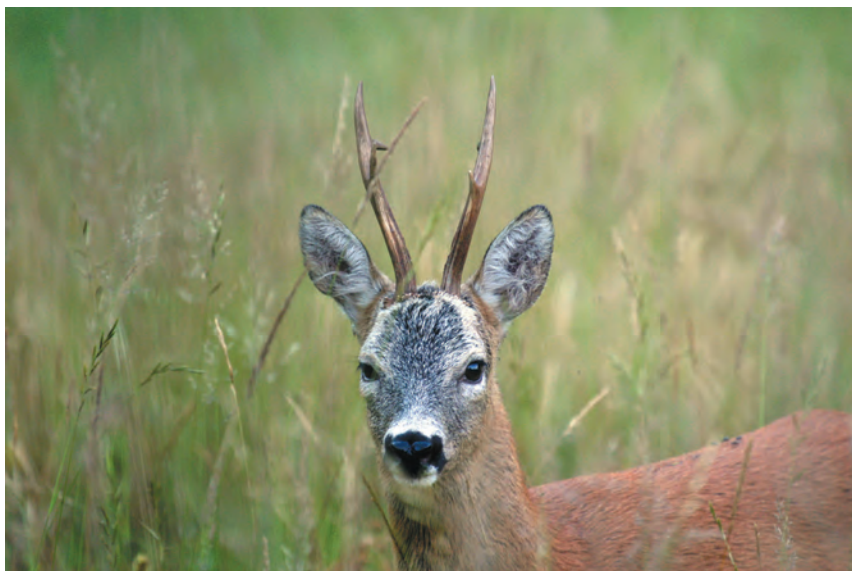
Ivan Ambrožič in divji petelin.

Foto: Viktor Luskovec.

Pa ne, da bi podiral rekorde ali naskakoval vrhove, vsaj tiste pohodniške ne. To je čas, ko še pred sončnim svitom najbolj pojejo divji petelini in ruševci. Petelini so Ivanova velika ljubezen. Oboji so ga povsem prevzeli. Tudi tako, da jih na sezono gre opazovat in poslušat do tridesetkrat.

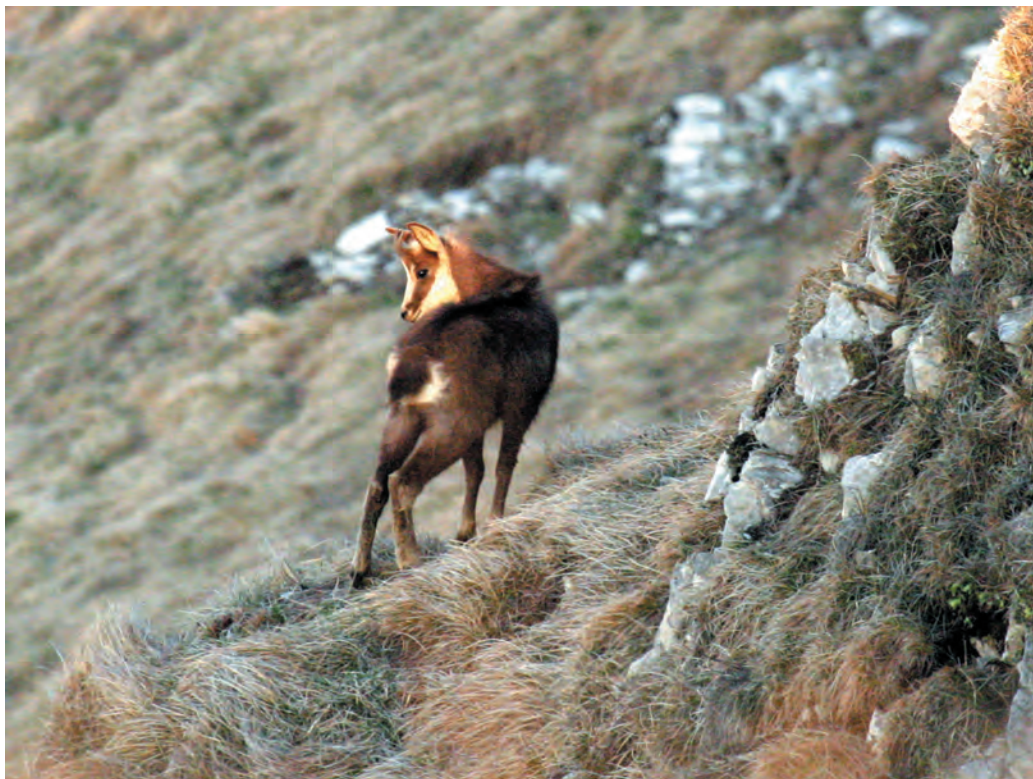
V tistih prvih pomladnih jutrih od marca pa do meseca maja, ko ura še ne odbije štiri zjutraj, magistra Ambrožiča že lahko srečamo na poti na Porezen. V svoji zeleni opravi, obvezno tudi s fotografsko opremo, komaj slišno, a predano koraka proti vrhu Porezna.

Magister veterine, doma iz Gorenjih Novakov, je svojo strast do narave in fotografije razvijal postopoma. Še kot študent veterine je svoja poletja od maja do oktobra preživel v planinski koči (brez elektrike in vo-

Smjak: Firbec.

Foto: Ivan Ambrožič.

Gams mladič: Mama, a greva? Foto: Ivan Ambrožič.

de), se pripravljaj in študiral za izpite ter pasel govedo. Romantično, boste rekli. A ob dejstvu, da je bilo treba iti po vodo vsak dan vsaj dvesto metrov nižje v dolino in da so s septembrom izginili v dolino tudi vsi turisti, se morda tudi tisti pridih romantike (kmalu) razblini. Vsekakor pa je to bil izjemen čas, ki se ga magister Ambrožič še kako rad spominja. Prav v tem času je najbolj spoznaval vse poti in gamsje stezice Porezna in okolice. Ni čudno, da mu je okoliš, ki se razteza od Bohinja pa do Baške grape, Trebuše in Idrije, še danes tako blizu in domač, da ga fotografsko najraje upodablja. Razgibano, hribovito krajino, predvsem pa živalski svet, ki ga zaznamuje ta predel, zlasti divji petelin in ruševci, orli, sokoli ter kanje, najbolj opišejo njegov fotografski

opus, šele zatem pridejo na vrsto gamsi, srnjad, rožice in ostalo.

Lahko bi celo rekli, da je fotografa Ambrožiča najprej prevzela narava, nato lov, v zadnjih petnajstih letih pa še bolj intenzivno tudi »fotolov« ali fotografija divjih živali. Čeprav v prvi vrsti skuša dokumentirati življenje ali prizore iz narave, kot pravi sam, pa hitro ugotovimo, da se za »dokumentarnim škljocem« skriva bistveno več. Že sam izbor motivov, ki so mu najljubši, je dovolj zgovoren, da hitro opazimo, da se v Ivanu skriva več kot le »hobi fotograf«. Kdor je te živali kdajkoli skušal opazovati ali fotografirati, ve, da to niso enostavni fotografski motivi. Mnogokrat so povezani s številnimi podvigi, fotoizleti, ki so navidezno »zaman« ali vsaj brez tiste »prave dobre« fotografije, ki si je marsikdo želi. Povezani so z izjemnim poznavanjem ekologije in etologije živali, kar magistru veterine in lovcu ni tuje. Še bolj pa so pove-

Postovka: Večerja.

Foto: Ivan Ambrožič.

Kanja: Priprave na pristanek.

Foto: Ivan Ambrožič.

zani s požrtvovalnim čakanjem, vztrajnimi povratki in fotografiranjem v razmerah, ki niso vedno najbolj svetlobno ugodni. Sploh če pomislimo na rano petje ruševca pred prvim jutranjim svitom. Pogosto so srečanja z živalmi zelo zelo kratka (na primer tek gamsa čez dolino ali prelet ptice ujede v bližnji razdalji) in tedaj ima fotograf razmeroma malo časa (kdaj le nekaj sekund),

da obeleži in ovekoveči prizor ali srečanje. Tedaj je tisti posnetek, ki vendarle nastane, še posebej dragocen, saj so v njem ujete vsa prehojena pot, izkušnje, znanje, vztrajnost, predanost in tudi strast, poleg tehnične dovršenosti in estetske vrednosti fotografije seveda. In tudi tukaj Ivan vzorno išče ravnotežje kompozicijskih vrednot, barv ter sporočilnosti same.

Veliki petelin: Prihod na rastišče. Foto: Ivan Ambrožič.

Zanimivo, med Ivanovimi najljubšimi fotografijami so še posnetki, ki so nastali na diafilmih. V digitalni dobi pač ni tako zelo težko povečati občutljivost na 800 ali 3200 ASA, če je potrebno, tudi v svetlobno šibkejših razmerah. A pred leti, ko je obstajal le diazapis, je Ivan svetlobne težave pri fotografiranju petelina rešil tako, da je enostavno čakal dlje. Kot pravi sam, lovci so ga slišali peti na rastišču večinoma zgodaj zjutraj, zatem pa so odšli v dolino, ko se je sonce začelo dvigovati. Ivan pa je vztrajal,

dokler ni ugotovil, da na nekaterih rastiščih petelini ponovno zapojejo še enkrat ob polni svetlobi sredi dopoldneva. In tedaj se je vztrajnost obrestovala.

Kot član fotokluba Cerkno svoja dela razstavlja tudi skupinsko. V juniju so člani odprli stalno fotografsko razstavo v Koči na Poreznu, kjer svoja dela na ogled postavlja tudi magister Ivan Ambrožič. Vabljeni k ogledu, fotografu pa čestitke, predvsem pa še naprej obilo lepih ujetih trenutkov v naravi!

Pajkova mreža: Ujeto jutro. Foto: Ivan Ambrožič.

Sokol selec: Na preži. Foto: Ivan Ambrožič.